

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 197

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 martie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 497 din 17 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Codul penal, ale art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „ <i>în totalitate</i> ”, precum și ale art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003 în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
336. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor, privind modificarea Normelor metodologice pentru aplicarea de către Fondul de Garantare a Creditului Rural IFN — S.A. a procedurilor privind monitorizarea și stoparea/recuperarea ajutorului de stat, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 3.244/2022.....	5–6
3.370. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind autorizarea domeniului de doctorat „Economie” în cadrul Școlii doctorale de Științe economice, organizată la Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu Jiu	7
ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA	
12. — Hotărâre privind aprobarea Normelor pentru desemnarea reprezentanților auditorilor financiari la Conferința Camerei Auditorilor Financiari din România, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025	8–9
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII	
58. — Decizie privind tarifele orientative de acces la unele infrastructuri fizice rutiere	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 101 din 25 noiembrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 497**

din 17 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Codul penal, ale art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „în totalitate”, precum și ale art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003 în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Codul penal, ale art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 34 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, excepție ridicată de Florică Guțu, în ceea ce privește dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, respectiv de Ghenadie Bucătaru, în ceea ce privește dispozițiile art. 21 din Codul penal și ale art. 34 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, în Dosarul nr. 1.572/103/2019 al Tribunalului Neamț — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.755D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, invocând, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 220 din 17 aprilie 2018 și nr. 198 din 9 aprilie 2019. Totodată, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Codul penal, precum și ale art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003 în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.572/103/2019, **Tribunalul Neamț — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Codul penal, ale art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 34 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003.** Excepția a fost ridicată de Florică Guțu, în ceea ce privește

dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, respectiv de Ghenadie Bucătaru, în ceea ce privește dispozițiile art. 21 din Codul penal și ale art. 34 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, într-o cauză în care aceștia au fost trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, autorul acesteia susține, în esență, că sintagma „în totalitate”, din cuprinsul acestor prevederi legale, restrânge în mod nepermis dreptul de a recurge la procedura simplificată, contrar dispozițiilor art. 21 alin. (3) și ale art. 24 din Constituție.** Susține că este obligat să recunoască toate faptele reținute în sarcina sa prin rechizitoriu, chiar dacă nu a avut nicio contribuție la săvârșirea unora dintre ele. Astfel, se ajunge la situația în care o persoană trimisă în judecată și care a săvârșit una sau mai multe fapte penale să fie obligată să recunoască și alte fapte, pe care nu le-a săvârșit, pentru a beneficia de o reducere legală a limitelor de pedeapsă, ceea ce determină încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil, precum și a dreptului acestuia la apărare. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Codul penal și ale art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, autorul acesteia susține, în esență, că, prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, au fost abrogate dispozițiile art. 34 alin. (2) din Legea nr. 46/2003, contrar principiului separației puterilor în stat și dreptului la o lege previzibilă și accesibilă.

6. **Tribunalul Neamț — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, cât privește dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 484 din 23 iunie 2015, nr. 726 din 29 octombrie 2015 și nr. 220 din 17 aprilie 2018. În ceea ce privește dispozițiile art. 21 din Codul penal și ale art. 34 din Legea nr. 46/2003, apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este motivată, fiind formulate, în principal, critici cu privire la Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 21 din Codul penal, ale art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 34 din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003. Având în vedere notele scrise ale autorilor, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (1) din Codul penal, ale art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „în totalitate”, precum și ale art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 29 ianuarie 2003, în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 5 august 2015. Textele legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 21 alin. (1) din Codul penal: „(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală când în exercitarea unui drept recunoscut de lege sau în îndeplinirea unei obligații impuse de lege, cu respectarea condițiilor și limitelor prevăzute de aceasta.”;

— Art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală: „(4) În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți și de persoana vătămată, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).”;

— Art. 34 alin. (2) din Legea nr. 46/2003: „(2) Pacientul poate oferi angajaților sau unității unde a fost îngrijit plăți suplimentare sau donații, cu respectarea legii.”

11. Prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că „fapta medicului angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, care are calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal, de a primi plăți suplimentare sau donații de la pacienți, în condițiile art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, nu constituie o exercitare a unui drept recunoscut de lege având ca urmare incidența dispozițiilor art. 21 alin. (1) teza I din Codul penal.”

12. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare. În ceea ce privește prevederile art. 21 alin. (1) din Codul penal și ale art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor, respectiv principiul legalității.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestora, dintr-o perspectivă identică, de exemplu, prin Decizia nr. 775 din 18 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 21 martie 2022, Decizia nr. 622 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 5 din 5 ianuarie 2021, Decizia nr. 220 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 26 iunie 2018, Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015, Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, Decizia nr. 753 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, și Decizia nr. 723 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 13 aprilie 2017.

14. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010 —, cu titlul de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

15. Curtea a statuat că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)-(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa.

16. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înfăptuirii justiției de

către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea să respingă cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să modifice această jurisprudență, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

18. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Codul penal, precum și ale art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003 în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Curtea reține că autorul acesteia invocă încălcarea principiului separației puterilor în stat, precum și principiul legalității. Așa încât Curtea constată că, astfel cum au fost formulate de autor, motivele de neconstituționalitate privesc, mai degrabă, competența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală de a pronunța o hotărâre prealabilă pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

19. În acord cu art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, „*Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale*”, iar, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”. Raportat la aceste dispoziții constituționale, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că prevederile legale care guvernează activitatea instanțelor judecătorești și fixează poziția lor față de lege acceptă în mod unanim că „atribuțiile judecătorului implică identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, astfel încât legiuitorul aflat în imposibilitate de a prevedea toate situațiile juridice lasă judecătorului, investit cu puterea de a spune dreptul, o parte din inițiativă. Astfel, în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu” (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009).

20. Puterea judecătorească, prin Înalta Curte de Casație și Justiție, are rolul constituțional de a da unui text de lege anumite interpretări, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești. Acest fapt nu presupune însă că instanța supremă se poate substitui Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat, dar implică anumite exigențe constituționale ce țin de modalitatea concretă în care se realizează interpretarea.

21. În considerarea acestui rol constituțional, instanța supremă a pronunțat, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală, Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015 referitoare la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă fapta medicului, care are calitatea de funcționar public, de a primi plăți suplimentare sau donații de la pacienți, în condițiile art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, constituie sau nu o exercitare a unui drept recunoscut de lege, având ca urmare incidența

dispozițiilor art. 21 alin. (1) teza I din Codul penal”, prin care a stabilit că fapta medicului angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, ce are calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, de a primi plăți suplimentare sau donații de la pacienți, în condițiile art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003, nu constituie o exercitare a unui drept recunoscut de lege având ca urmare incidența dispozițiilor art. 21 alin. (1) teza întâi din Codul penal.

22. Pentru a pronunța această soluție, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut că „o concluzie contrară ar fi de natură, pe de o parte, să aducă atingere celor statuate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 26/HP din data de 3 decembrie 2014, iar, pe de altă parte, să instituie o excepție de la obligațiile impuse prin lege oricărui funcționar public, indiferent de semnificația/înțelesul noțiunii de «funcționar public» din dreptul administrativ sau din dreptul penal, astfel cum s-a statuat prin Decizia nr. 2/2014 a Curții Constituționale a României”. Prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 26/HP din data de 3 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2015, s-a statuat că „medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal”, consecința juridică fiind aceea că medicul care are calitatea de funcționar public (angajat al unei unități spitalicești din sistemul public de sănătate) nu poate primi plăți suplimentare sau donații de la pacienți, în condițiile art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003. Totodată, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 15 ianuarie 2014, „statutul juridic distinct, privilegiat, sub aspectul răspunderii penale, contravine principiului egalității în drepturi a cetățenilor consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia *«cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări»*. Mai mult, dispozițiile art. I pct. 5 și ale art. II pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative contravin și prevederilor art. 16 alin. (2) din Constituție. Într-adevăr, în măsura în care anumite subiecte de drept sunt excluse, prin efectul unei dispoziții legale adoptate în considerarea lor și aplicabile numai în ceea ce le privește, incidenței unei reglementări legale constituind dreptul comun în materie, dispozițiile legale în cauză nesocotesc principiul constituțional potrivit căruia *«nimeni nu este mai presus de lege»*”.

23. Așa încât instanța supremă a reținut că, „chiar dacă se admite existența unui drept al medicului de a primi plăți suplimentare sau donații, corelativ dreptului pacientului de a oferi angajaților sau unității unde a fost îngrijit plăți suplimentare ori donații, cu respectarea legii, este evident că «respectarea legii» se referă atât la respectarea legii de către «pacient», cât și la respectarea legii de către «angajații unității», atunci când, pe de o parte, pacientul oferă plăți suplimentare sau donații, iar, pe de altă parte, «angajații» unității medicale primesc aceste plăți suplimentare sau donații. Este posibil ca pacientul să ofere plăți suplimentare sau donații, cu respectarea legii (împrejurare care poate fi de natură să excludă orice răspundere penală), însă primirea acestora să nu se facă de către «angajații» cu respectarea legii, deoarece chiar legea interzice primirea unor plăți suplimentare sau donații de către aceștia din urmă.”

24. În aceste condiții, Curtea nu poate reține că, pronunțând Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, precitată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de

drept în materie penală s-a subrogat Parlamentului și, contrar dispozițiilor constituționale invocate, a abrogat prevederi din legea drepturilor pacientului, în sensul restrângerii dreptului pacienților de a oferi cadouri și semne de mulțumire personalului

medical, în condițiile în care posibilitatea medicului de a primi plăți suplimentare sau donații de la pacienți, potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 46/2003, nu constituie un drept fundamental.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florică Guțu și de Ghenadie Bucătaru în Dosarul nr. 1.572/103/2019 al Tribunalului Neamț — Secția penală și constată că dispozițiile art. 21 alin. (1) din Codul penal, ale art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, cu referire la sintagma „*în totalitate*”, precum și ale art. 34 alin. (2) din Legea drepturilor pacientului nr. 46/2003 în interpretarea dată prin Decizia nr. 19 din 4 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Neamț — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

privind modificarea Normelor metodologice pentru aplicarea de către Fondul de Garantare a Creditului Rural IFN — S.A. a procedurilor privind monitorizarea și stoparea/recuperarea ajutorului de stat, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 3.244/2022

În temeiul art. 25 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul finanțelor, emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice pentru aplicarea de către Fondul de Garantare a Creditului Rural IFN — S.A. a procedurilor privind monitorizarea și stoparea/recuperarea ajutorului de stat, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 3.244/2022, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 953 din 30 septembrie 2022, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prezentele norme metodologice se aplică schemelor de ajutor de stat asociate Subprogramului de susținere a întreprinderilor mici și mijlocii și a întreprinderilor mici

cu capitalizare de piață medie, din domeniul agriculturii, pescuitului, acvaculturii și sectorului alimentar AGRO IMM INVEST, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2017 privind Programul de susținere a întreprinderilor mici și mijlocii și a întreprinderilor mici cu capitalizare de piață medie — IMM INVEST ROMÂNIA, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare, Programului RURAL INVEST, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2022 pentru aprobarea și finanțarea unor programe de garantare în domenii prioritare pentru economia românească, aprobată cu modificări prin Legea nr. 152/2023, componentelor AGRO IMM INVEST și

RURAL INVEST ale schemei de ajutor de stat IMM INVEST PLUS, aprobată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2022 privind aprobarea schemei de ajutor de stat IMM INVEST PLUS și a componentelor acesteia — IMM INVEST ROMÂNIA, AGRO IMM INVEST, IMM PROD, GARANT CONSTRUCT, INNOVATION și RURAL INVEST, cu modificările și completările ulterioare, și componentei RURAL PLUS a schemei de ajutor de stat IMM PLUS, aprobată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2024 privind aprobarea schemei de ajutor de stat IMM PLUS, cu modificările ulterioare, pentru care Fondul de Garantare a Creditului Rural IFN — S.A., denumit în continuare *FGCR*, are calitatea de administrator.”

2. La articolul 21, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data transmiterii solicitării, instituțiile de credit au obligația de a transmite *FGCR* documentele prevăzute la alin. (4). Facturile aferente operațiunilor care intră sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 120/2021 privind administrarea, funcționarea și implementarea sistemului național privind factura electronică RO e-Factura și factura electronică în România, precum și pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate a vehiculului și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea introducerii pe piață, punerii la dispoziție pe piață, înmatriculării sau înregistrării în România, precum și supravegherea pieței pentru acestea, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 139/2022, cu modificările și completările ulterioare, se transmit sub formă de documente obținute prin conversia informațiilor din factura electronică care permite citirea și listarea, însoțite de numărul de identificare utilizat ca referință în cadrul proceselor și operațiunilor specifice sistemului național privind factura electronică RO e-Factura. În cazul facturilor transmise care nu sunt obținute prin conversia informațiilor din factura electronică, beneficiarul va prezenta o declarație pe propria răspundere, sub sancțiune penală, semnată de reprezentantul legal, prin care acesta certifică faptul că tranzacțiile respective nu intră în categoria tranzacțiilor pentru care este obligatorie emiterea facturii prin sistemul național privind factura electronică RO e-Factura.”

3. La articolul 9, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În cazul în care Ministerul Finanțelor plătește instituției de credit contravaloarea garanției ca urmare a solicitării acesteia de executare a garanției, *FGCR* va iniția demersurile de recuperare a sumei plătite, conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2022, aprobată cu modificări prin Legea nr. 152/2023, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2022, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2024, cu modificările ulterioare, după caz, suplimentar mecanismului de recuperare a ajutorului de stat.”

4. În anexa nr. 1, la articolul 2, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) În situația în care pentru un beneficiar *FGCR* a emis decizie de recuperare a ajutorului de stat, iar în portofoliul *FGCR* mai există credite garantate în cadrul aceleiași scheme de ajutor de stat pentru beneficiarul respectiv, la eșantionul stabilit potrivit alin. (1)-(3) se adaugă și celelalte credite garantate în cadrul schemei de ajutor de stat ale beneficiarului pentru care s-a emis decizia.”

5. În anexa nr. 1, la articolul 3, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În termen de maximum 10 zile lucrătoare de la data transmiterii comunicării eșantionului, instituțiile de credit au obligația de a transmite *FGCR* documentele prevăzute la alin. (1). Facturile aferente operațiunilor care intră sub incidența Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 120/2021, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 139/2022, cu modificările și completările ulterioare, se transmit sub formă de documente obținute prin conversia informațiilor din factura electronică care permite citirea și listarea, însoțite de numărul de identificare utilizat ca referință în cadrul proceselor și operațiunilor specifice sistemului național privind factura electronică RO e-Factura. În cazul facturilor transmise care nu sunt obținute prin conversia informațiilor din factura electronică, beneficiarul va prezenta o declarație pe propria răspundere, sub sancțiune penală, semnată de reprezentantul legal, prin care acesta certifică faptul că tranzacțiile respective nu intră în categoria tranzacțiilor pentru care este obligatorie emiterea facturii prin sistemul național privind factura electronică RO e-Factura.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul finanțelor,
Ráduly Róbert-Kálman,
secretar de stat

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind autorizarea domeniului de doctorat „Economie”
în cadrul Școlii doctorale de Științe economice, organizată
la Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu Jiu**

În conformitate cu prevederile:

— art. 30 alin. (1) și (3), art. 61 și art. 240 alin. (2) din Legea învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordinului ministrului educației nr. 3.020/2024 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind studiile universitare de doctorat, cu completările ulterioare;

— Ordinului ministrului educației nr. 3.651/2021 privind aprobarea Metodologiei de evaluare a studiilor universitare de doctorat și a sistemelor de criterii, standarde și indicatori de performanță utilizați în evaluare,

luând în considerare Adresa Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) nr. 610 din 6.02.2025, înregistrată la Ministerul Educației și Cercetării cu nr. 88/GP din 7.02.2025, prin care se înaintează Hotărârea Consiliului ARACIS nr. 39/H din 6.02.2025 cu privire la autorizarea domeniului de doctorat „Economie” în cadrul Școlii doctorale de Științe economice, organizată la Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu Jiu,

ținând cont de prevederile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 153/2024 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă autorizarea domeniului de studii universitare de doctorat „Economie”, care se organizează în cadrul Școlii doctorale de Științe economice din Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu Jiu.

Art. 2. — Direcția generală învățământ universitar din cadrul Ministerului Educației și Cercetării și instituția organizatoare de studii universitare de doctorat Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu Jiu vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,
Daniel-Ovidiu David

București, 19 februarie 2025.
Nr. 3.370.

ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Normelor pentru desemnarea reprezentanților auditorilor financiari la Conferința Camerei Auditorilor Financiari din România, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025

Având în vedere:

— art. 6 alin. (3) și (9) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 3-5, art. 13 alin. (3) lit. g) și art. 15 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Conferinței Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 2/2018, cu modificările ulterioare;

— Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 96/2024 privind organizarea Conferinței Camerei Auditorilor Financiari din România în data de 26 aprilie 2025 și a Congresului Camerei Auditorilor Financiari din România în data de 24 octombrie 2025;

— art. 4 din Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 118/2023 privind modalitatea de adoptare a hotărârilor Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România,

Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România, întrunit în data de 27 februarie 2025, adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele pentru desemnarea reprezentanților auditorilor financiari la Conferința Camerei Auditorilor Financiari din România, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Compartimentele din cadrul aparatului executiv al Camerei Auditorilor Financiari din România duc la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,

Adrian Popescu

București, 27 februarie 2025.

Nr. 12.

ANEXĂ

NORME

pentru desemnarea reprezentanților auditorilor financiari la Conferința Camerei Auditorilor Financiari din România, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025

Art. 1. — Prezentele norme reglementează modalitatea de desemnare a reprezentanților auditorilor financiari la Conferința Camerei Auditorilor Financiari din România (CAFR sau Camera), organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025 la Hotelul Caro, situat în București, str. Barbu Văcărescu nr. 164A, cod poștal 020285, sectorul 2.

Art. 2. — Conferința Camerei este organul superior de conducere al CAFR, formată din toți membrii cu drept de vot care au îndeplinit obligațiile către Cameră în anul anterior desfășurării Conferinței CAFR, la termenele stabilite prin reglementările Camerei.

Art. 3. — La Conferința Camerei, organizată în data de 26 aprilie 2025, norma de reprezentare este de 1 (un) reprezentant la 1 (un) auditor financiar. Niciun auditor nu poate vota prin reprezentant.

Art. 4. — (1) Membrii Camerei cu drept de vot la Conferința Camerei, organizată în format fizic, în data de 26 aprilie 2025 sunt auditorii financiari înscrși în Registrul membrilor CAFR la data de 31 decembrie 2024, care și-au îndeplinit obligațiile către Cameră, după cum urmează:

a) au achitat integral cotizația fixă pentru anul 2024, la termenele stabilite de Cameră, dar nu mai târziu de 27 februarie 2025;

b) au achitat integral cotizația variabilă pentru anul 2023, conform raportului de activitate, la termenele stabilite de Cameră, dar nu mai târziu de 27 februarie 2025;

c) au depus raportul anual de activitate pentru anul 2023/declarația privind lipsa activității pentru anul 2023, la termenele stabilite prin reglementările Camerei, dar nu mai târziu de 27 februarie 2025;

d) au efectuat pregătirea profesională structurată (obligatorie) aferentă anului 2024, la termenele stabilite prin reglementările Camerei, dar nu mai târziu de 27 februarie 2025.

(2) Au, de asemenea, drept de vot la Conferința Camerei, organizată în data de 26 aprilie 2025, membrii Camerei care au obținut această calitate în anul 2025 și au fost înscrși în Registrul membrilor CAFR până la data de 27 februarie 2025.

Art. 5. — (1) Lista membrilor Camerei cu drept de vot la Conferința CAFR organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025, conform art. 4, se publică pe site-ul CAFR până la data de 10 martie 2025.

(2) Orice persoană interesată poate formula contestație împotriva listei prevăzute la alin. (1) cel târziu până la data de 12 martie 2025. Nerespectarea termenului de formulare a contestațiilor atrage decăderea din dreptul de a mai contesta lista prevăzută la alin. (1).

(3) Contestațiile se depun în scris, numai prin e-mail la adresa: conferinta@cafr.ro.

Art. 6. — (1) Contestațiile formulate conform art. 5 vor fi soluționate de o Comisie ce va fi aprobată prin hotărâre a Consiliului Camerei.

(2) Termenul de soluționare a contestațiilor este până la data de 17 martie 2025, rezultatul soluționării fiind comunicat contestatarului. Rezultatul contestațiilor este definitiv.

(3) Lista membrilor Camerei cu drept de vot la Conferința CAFR organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025, stabilită în urma soluționării contestațiilor formulate conform art. 5, se aprobă de Consiliul Camerei, prin hotărâre.

Art. 7. — (1) Lista membrilor Camerei cu drept de vot la Conferința CAFR, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025, rămasă definitivă în urma soluționării contestațiilor formulate conform art. 5 și aprobată de către Consiliul Camerei conform art. 6 alin. (3), reprezintă Lista finală a membrilor Camerei cu drept de vot la Conferința CAFR, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025.

(2) Lista finală prevăzută la alin. (1) se publică pe site-ul Camerei până la data de 20 martie 2025.

Art. 8. — (1) Au calitatea de reprezentanți ai auditorilor financiari la Conferința CAFR din data de 26 aprilie 2025 auditorii financiari înscrși în lista prevăzută la art. 7.

(2) Dreptul auditorilor financiari prevăzuți la alin. (1) de a participa la lucrările Conferinței CAFR din data de 26 aprilie 2025, de a dezbate subiectele înscrise pe ordinea de zi și de a exercita dreptul de vot nu poate fi exercitat prin mandat.

Art. 9. — Auditorii financiari cuprinși în lista prevăzută la art. 7 sunt convocați în scris, prin e-mail, cel târziu la data de 25 martie 2025, să participe la Conferința CAFR, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025.

Art. 10. — (1) Auditorii financiari convocați de Cameră conform art. 9 și care doresc să participe la Conferință confirmă participarea până cel târziu la data de 8 aprilie 2025 prin unul dintre următoarele mijloace de corespondență: fax: nr. 031.433.59.40, e-mail: conferinta@cafr.ro, poștă: la adresa: Str. Sirenelor nr. 67-69, București, sectorul 5, sau formulare de înscriere electronice puse la dispoziție de CAFR.

(2) Auditorul financiar care a confirmat prezența la Conferință, însă se află în imposibilitatea de a fi prezent la Conferința CAFR din data de 26 aprilie 2025 trebuie să înștiințeze Camera privind absența sa, până cel târziu la data de 17 aprilie 2025.

(3) Auditorul financiar înscris în lista prevăzută la art. 7, care a confirmat prezența la Conferință și care absentează fără să

înștiințeze Camera, conform alin. (2), poate fi obligat la plata cheltuielilor cu cazarea și masa efectuate de Cameră pentru asigurarea prezenței sale la Conferință.

(4) În cazul în care auditorii financiari înscrși în lista prevăzută la art. 7 și care au fost convocați de Cameră conform art. 9 nu confirmă participarea la Conferința CAFR din data de 26 aprilie 2025 în termenul prevăzut la alin. (1), vor putea participa la Conferință fără asigurarea de către Cameră a serviciilor de cazare și masă.

(5) Prin excepție de la prevederile art. 4, în cazul în care o persoană care a fost înscrisă în lista prevăzută la art. 7 a fost convocată de Cameră conform art. 9, însă pierde dreptul de exercitare a profesiei de auditor financiar până la data de 26 aprilie 2025, data organizării Conferinței CAFR, atunci persoana respectivă pierde toate drepturile de care beneficiază în calitatea sa de auditor, inclusiv dreptul de a participa la Conferința CAFR din data de 26 aprilie 2025.

Art. 11. — Auditorii financiari care se regăsesc pe lista prevăzută la art. 7 și participă la Conferința CAFR din data de 26 aprilie 2025 aprobă prin vot deschis materialele supuse aprobării cuprinse în ordinea de zi a Conferinței, aflate la pct. 2-6 de pe ordinea de zi. Votul pentru alegerea membrilor Comisiei de disciplină va fi secret.

Art. 12. — Prezentele norme se completează cu prevederile legislației aplicabile, precum și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Conferinței Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 2/2018, cu modificările ulterioare.

Art. 13. — Calendarul activităților pentru organizarea Conferinței Camerei, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025, este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentele norme.

ANEXĂ
la norme

CALENDARUL

activităților pentru organizarea Conferinței Camerei, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025

Activitate	Termen
Afișarea pe site-ul Camerei (www.cafr.ro) a listei membrilor cu drept de vot	10 martie 2025
Formularea contestațiilor împotriva listei membrilor cu drept de vot	10 martie-12 martie 2025
Soluționarea contestațiilor formulate împotriva listei membrilor cu drept de vot	Până la data de 17 martie 2025
Supunerea aprobării Consiliului CAFR a Listei finale a membrilor Camerei cu drept de vot la Conferința CAFR din anul 2025	18 martie-19 martie 2025
Afișarea pe website-ul Camerei a Listei finale a membrilor Camerei cu drept de vot la Conferința CAFR, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025	20 martie 2025
Afișarea pe site-ul Camerei (www.cafr.ro) și în două cotidiane de circulație națională a convocării la Conferința Camerei Auditorilor Financiari din România, organizată în format fizic în data de 26 aprilie 2025	25 martie 2024
Transmiterea convocatorului către membrii CAFR prin e-mail	25 martie 2024

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU ADMINISTRARE ȘI REGLEMENTARE ÎN COMUNICAȚII

DECIZIE

privind tarifele orientative de acces la unele infrastructuri fizice rutiere

În temeiul prevederilor art. 12 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 23 alin. (1) și (2) din Legea nr. 159/2016 privind regimul infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații electronice, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru reducerea costului instalării rețelelor de comunicații electronice, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații emite prezenta decizie.

Art. 1. — (1) Tarifele orientative stabilite conform art. 23 alin. (1) și (2) din Legea nr. 159/2016 privind regimul infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații electronice, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru reducerea costului instalării rețelelor de comunicații electronice, cu modificările și completările ulterioare, pentru accesul furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice la

infrastructura fizică rutieră constând în autostrăzi, drumuri expres, drumuri naționale și drumurile județene a căror administrare este delegată unui operator economic, sunt cele prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

(2) Tarifele prevăzute la alin. (1) nu includ TVA.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații,

Vlad Bontea

București, 19 februarie 2025.

Nr. 58.

ANEXĂ

LISTA

tarifelor orientative de acces la unele infrastructuri fizice rutiere

I. Cablu subteran în lungul drumului			
	Sub partea carosabilă	În ampriză, în afara părții carosabile	În zona de siguranță și în zonele limitrofe zonei de siguranță
1. Autostrăzi	23,58 euro/km/lună	17,82 euro/km/lună	16,06 euro/km/lună
2. Drumuri expres/Drumuri naționale	15,96 euro/km/lună	13,87 euro/km/lună	12,86 euro/km/lună
3. Drumuri județene	5,08 euro/km/lună	4,48 euro/km/lună	3,60 euro/km/lună
II. Subtraversare			
1. Autostrăzi	17,82 euro/km/lună		
2. Drumuri expres/Drumuri naționale	13,87 euro/km/lună		
3. Drumuri județene	4,48 euro/km/lună		

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 101**din 25 noiembrie 2024**

Dosar nr. 2.082/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena Diana Tămașă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția I civilă
Cristina Trușescu	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona Maria Gliga	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iulia Craiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare („Regulamentul”).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.904/99/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând următoarele: (i) la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; (ii) părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Prin Încheierea din 23 septembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 5.904/99/2023, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale („Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024”), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„dacă salariul brut lunar în plată pentru funcționarii publici din raza teritorială a Curții de Apel Galați, cu includerea suplimentelor salariale reprezentate de suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare, se majorează cu 25% începând cu 1.01.2018, conform art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 [respectiv nu este supus plafonării prevăzute de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017], astfel cum s-a dispus prin Decizia nr. 13 din 25 aprilie 2023 a președintelui Curții de Apel Galați?”.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu nr. 2.082/1/2024.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

10. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare* („Legea-cadru nr. 153/2017”)

„**Art. 38.** — (...) (3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut,

indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(4) În perioada 2019-2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h). (...)

(5) Prin legea privind plafoanele unor indicatori specificați în cadrul fiscal-bugetar se pot stabili anual alte majorări salariale decât cele prevăzute de prezentul articol.

(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022. (...)"

III. Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora s-au invocat chestiunile de drept

11. Prin cererea de chemare în judecată, reclamantii AAA ș.a., funcționari publici în cadrul Tribunalului V., au solicitat în contradictoriu cu pârâții Curtea de Apel Galați și Tribunalul V., obligarea pârâților la plata sumelor reprezentând drepturi de natură salarială stabilite în favoarea acestora prin acte administrative ale pârâților, în calitate de ordonatori de credite, aferente perioadei 1.01.2018-31.03.2023, actualizate cu indicii pozitiv de inflație, și plata dobânzii legale penalizatoare, calculată asupra diferențelor dintre drepturile salariale neachitate ce au fost recunoscute retroactiv prin Decizia nr. 133 din 25 aprilie 2023, emisă de președintele Curții de Apel Galați, și drepturile salariale efectiv plătite, de la data exigibilității fiecărei obligații lunare, respectiv de la 1.01.2018 la zi și în continuare până la data plății efective, în acord cu art. 4 din decizia vizată.

12. În fapt, prin Decizia nr. 133 din 25 aprilie 2023 a președintelui Curții de Apel Galați, s-a acordat funcționarilor publici din cadrul și din circumscripția Curții de Apel Galați suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% fiecare din salariul de bază, fără a se aplica plafonarea prevăzută de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

13. La emiterea acestei decizii, ordonatorul de credite a avut în vedere Decizia civilă nr. 693/R din 25 iunie 2009 a Curții de Apel Galați, pronunțată în Dosarul 1.762/121/2009, lămurită prin Încheierea civilă din 15 decembrie 2020, prin care s-a dispus „în sensul includerii și păstrării în salariul de bază brut lunar al recurenților-reclamanți, ca urmare a punerii în aplicare a legilor succesive de salarizare, a suplimentului postului și a suplimentului treptei de salarizare acordate prin această hotărâre”.

14. Totodată, au fost avute în vedere și Decizia nr. 175 din 8 decembrie 2020, și Decizia nr. 18 din 22 ianuarie 2021, prin care s-a dispus acordarea suplimentului postului și suplimentului corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% fiecare din salariul de bază, precum și Ordinul președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 105 din 29 martie 2023, modificat prin Ordinul președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 114 din 11 aprilie 2023, potrivit căruia drepturile salariale ale judecătorilor instanței supreme se calculează prin raportare la valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, fără a fi afectate de aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, ceea ce exclude incidența dispozițiilor art. 38 alin. (3)-(5) din același act normativ.

15. În preambulul deciziei ordonatorului de credite s-a mai făcut referire și la Sentința nr. 1.508 din 28 octombrie 2020, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă în Dosarul nr. 564/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 930 din 15 aprilie 2021, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă, precum și la considerentele Încheierii din 28 decembrie 2022, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița în Dosarul nr. 546/120/2020, definitivă prin Decizia nr. 600 din 23 martie 2023, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă în Dosarul nr. 91/42/2023, în cuprinsul cărora s-a reținut că plafonarea reglementată de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 vizează exclusiv drepturile salariale stabilite prin această lege, respectiv creșterile salariale ce decurg din aplicarea etapizată a acesteia, conform distincțiilor făcute la art. 38 alin. (3)-(5), iar nu și drepturile care sunt recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, în temeiul unor prevederi legale anterioare.

16. Față de interpretarea dată prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, în sensul că soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, și Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ordonatorul de credite — președintele Curții de Apel Galați a decis că, pentru situațiile în care indemnizațiile brute de încadrare, cu includerea suplimentului postului și suplimentului corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% fiecare din salariul de bază, sunt mai mari decât cele stabilite potrivit Legii-cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022, nu mai pot fi aplicate prevederile art. 38 alin. (4) și (5) din același act normativ, care aveau drept scop tocmai atingerea nivelului prevăzut de Legea-cadru nr. 153/2017 pentru anul 2022.

17. La 25 septembrie 2024 a fost înregistrată la dosar cererea de renunțare la judecată formulată de reclamantii AAA ș.a. în temeiul art. 406 din Codul de procedură civilă, Tribunalul Iași urmând a lua act de aceasta.

18. Tribunalul judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

19. Prin Încheierea de ședință din 23 septembrie 2024, instanța de trimitere a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept

20. La 24 octombrie 2024 a fost înregistrat la prezentul Dosar nr. 2.082/1/2024 punctul de vedere al reclamantilor AAA ș.a., prin care arată că au depus cerere de renunțare la judecată în Dosarul nr. 5.904/99/2023 aflat pe rolul Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, conform celor menționate la paragraful 17 din prezenta decizie, iar pârâții și-au exprimat acordul cu privire la renunțarea la judecată.

21. Față de cele menționate în cadrul paragrafului precedent, reclamantii solicită admiterea excepției lipsei de interes a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept identificată la paragraful 8 din prezenta decizie, iar, în

subsidiar, respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării, pentru neîndeplinirea condiției ca lămurirea chestiunii de drept să fie esențială pentru soluționarea pe fond a cauzei.

VI. **Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunilor de drept**

22. Potrivit punctului de vedere comunicat de instanța de trimitere, prin adresa de răspuns la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție de complinire a lipsurilor din cadrul Încheierii din 23 septembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 5.904/99/2023, înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție la 14.10.2024, acordarea, prin hotărâri judecătorești definitive, a suplimentului postului și suplimentului corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% fiecare din salariul de bază nu înlătură de la aplicare dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017. În primul rând, se impune stabilirea naturii juridice a acestor drepturi salariale. Astfel, dacă, în cazul valorii de referință sectorială, în deciziile emise de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a stabilit că aceasta este o componentă cu aplicabilitate generală ce constituie un reper unic avut în vedere pentru calcularea indemnizațiilor de încadrare pentru întregul personal al familiei ocupaționale „Justiție”, în cazul drepturilor salariale constând în suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare s-a statuat, prin Decizia nr. 20 din 21 septembrie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 16 decembrie 2009, că lipsește o cuantificare legală, neavând o bază suficientă în dreptul intern, astfel că nu pot fi acordate.

23. Pe cale de consecință, rezultă că aceste drepturi bănești recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive (pentru o parte dintre reclamanți), echivalente cu diferențele dintre drepturile salariale încasate și drepturile salariale calculate cu aplicarea suplimentului postului și suplimentului corespunzător treptei de salarizare, trebuie considerate a avea natura unor despăgubiri periodice, iar respectivele hotărâri judecătorești nu au fost de natură a modifica/completa legea și nici de a schimba cadrul legal prin care se determină indemnizația de încadrare a celor care au beneficiat de aceste drepturi salariale, având ca efect exclusiv acoperirea prejudiciului cauzat prin tratamentul salarial discriminatoriu generat de reglementarea anterioară și constatată pe cale jurisprudențială. Astfel, cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de aplicarea suplimentului postului și suplimentului corespunzător treptei de salarizare (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024).

VII. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

24. Tribunalele București — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal, Covasna — Secția civilă, Arad — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, litigiile de muncă și asigurări sociale au transmis hotărâri judecătorești cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, iar Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a comunicat un punct de vedere teoretic asupra chestiunii de drept.

25. Într-o orientare jurisprudențială s-a apreciat că salariul brut lunar în plată, cu includerea suplimentelor salariale reprezentate de suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare, se poate majora cu 25%, conform art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, chiar dacă prin aceasta se încalcă prevederile art. 38 alin. (6) din același act normativ.

26. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul Tribunalului Arad — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, litigiile de muncă și asigurări sociale.

27. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale, în esență, a fost invocată Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016.

28. Într-o altă orientare jurisprudențială s-a apreciat că salariul brut lunar în plată, cu includerea suplimentelor salariale reprezentate de suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare, nu se poate majora cu 25%, conform art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă prin aceasta se încalcă prevederile art. 38 alin. (6) din același act normativ.

29. Această orientare jurisprudențială se regăsește la nivelul tribunalelor București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și Covasna — Secția civilă.

30. În același sens a fost exprimat și punctul de vedere teoretic, nesusținut de practică judiciară, al Tribunalului Vaslui.

31. În susținerea orientării menționate la paragraful 28 s-a apreciat că ar fi aplicabil *mutatis mutandis* raționamentul logico-juridic expus de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în considerentele Deciziei nr. 4 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 383 din 24 aprilie 2024, paragrafele 99-101.

32. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au comunicat opinii teoretice.

33. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. **Jurisprudența Curții Constituționale**

34. În exercitarea controlului de constituționalitate a dispozițiilor legale supuse interpretării a fost pronunțată Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale.

IX. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție**

35. În mecanismele de unificare a practicii judiciare au fost identificate, ca relevante sau în legătură cu chestiunea supusă analizei:

— Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 4 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, prin care s-a statuat:

„Drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri.

Cuquantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

Indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.”

— Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 43 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1106 din 5 noiembrie 2024, prin care s-a statuat:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, cuantumul brut al salariilor de bază, respectiv al indemnizațiilor de încadrare din cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare «Justiție», stabilite prin raportare la valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, se majorează, începând cu data de 1 ianuarie 2018, cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții, iar angajatorii nu au acordat deja această majorare.”

— Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, conform căreia:

„În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

36. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă și de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

37. Prioritar, se impune a se verifica dacă, în raport cu întrebarea formulată de către titularul sesizării, sunt îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de lege pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

38. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

39. Sub imperiul acestei norme generale, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 46 din 19 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1021 din 20 octombrie 2022; Decizia nr. 81 din 5 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2023 etc.) s-a statuat că, pentru declanșarea procedurii hotărârii prealabile, trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate: (i) existența unei cauze în curs de judecată, aflate în ultimă instanță; (ii) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului; (iii) soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept; (iv) chestiunea de drept să fie nouă; (v) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

40. La 13 iunie 2024, Guvernul României a adoptat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, act normativ care a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024.

41. În ceea ce privește domeniul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, la art. 1 se prevede că acest act normativ se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

42. Referitor la condițiile de admisibilitate a sesizării, art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede următoarele: „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

43. Se constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel că dispozițiile sale se aplică cu prioritate, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa, în mod corespunzător, cu prevederile Codului de procedură civilă, astfel cum se arată la art. 4 („dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (...), precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”).

44. În acest context normativ se reține că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;

- (iii) soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

45. Evaluând elementele sesizării, în scopul de a stabili dacă sunt întrunite toate condițiile anterior enunțate, se constată că nu este îndeplinită cerința ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

46. Referitor la primele două condiții legale, acestea sunt îndeplinite, întrucât cauza se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, care judecă în primă instanță, conform art. 269 alin. (1) raportat la art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare („Codul muncii”), iar litigiul se înscrie în domeniul specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, fiind vorba despre drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, în sensul art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

47. Este îndeplinită și ultima condiție legală enunțată, întrucât, în urma consultării evidențelor întocmite la nivelul instanței supreme, rezultă că problema de drept supusă dezlegării nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție printr-o altă hotărâre prealabilă și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

48. Referitor la cea de-a treia condiție, instanța supremă constată că: prin adresa de complinire a lipsurilor din cadrul Încheierii din 23 septembrie 2024, emisă de instanța de trimitere, înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție la 14.10.2024, aceasta din urmă precizează faptul că, în Dosarul nr. 5.904/99/2023, a fost depusă cererea de renunțare la judecată formulată de reclamant, în temeiul art. 406 din Codul de procedură civilă, iar prin punctul de vedere al reclamantilor AAA ș.a., înregistrat la prezentul dosar la 24 octombrie 2024, se arată că aceștia au depus cerere de renunțare la judecată în Dosarul nr. 5.904/99/2023 aflat pe rolul Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, conform celor menționate la paragraful 17 din prezenta decizie, iar părții și-au exprimat acordul cu privire la renunțarea la judecată, solicitând admiterea excepției lipsei de interes a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept identificată la paragraful 8, iar, în subsidiar, respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării, pentru neîndeplinirea condiției ca lămurirea chestiunii de drept să fie esențială pentru soluționarea pe fond a cauzei.

49. În urma analizării celor mai sus menționate, precum și a încheierii de sesizare se evidențiază aspecte de natură a contura concluzia certă că, în speță, nu este îndeplinită condiția existenței legăturii dintre soluționarea pe fond a cauzei și lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, dat fiind că instanța de trimitere trebuie să examineze cu prioritate manifestarea de voință irevocabilă a reclamantilor, sesizarea putând fi transmisă instanței supreme numai în măsura în care ulterior ar mai subzista pe rolul instanței o cauză supusă soluționării în fond.

50. Dincolo de acest aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că întrebarea ce formează obiectul sesizării în prezentul dosar se referă la drepturi de care beneficiază funcționarii publici din circumscripția Curții de Apel Galați în temeiul unui act administrativ emis în anul 2023, act care a intrat în circuitul civil, produce efecte și nu a fost contestat în termenul prevăzut de lege.

51. Sesizarea formulată nu prezintă relevanță pentru soluționarea pe fond a cauzei, instanța de trimitere solicitând, în fapt, Înaltei Curți de Casație și Justiție să tranșeze legalitatea

actului, deși reclamantii nu au investit instanța de trimitere cu un atare capăt de cerere.

52. Or, prealabil sesizării instanței supreme, se impun, cu necesitate, stabilirea și evidențierea existenței unei legături strânse între maniera de dezlegare a chestiunii de drept, în raport cu interpretările posibile prefigurate, și soluționarea cauzei, întrucât numai în aceste condiții se pot demonstra utilitatea și interesul în promovarea acestui demers, chiar și în condițiile existenței unui act derogativ de la regulile de drept comun precum Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

53. Cerința legăturii chestiunii de drept cu dezlegarea pe fond a cauzei trebuie raportată, în mod necesar, la limitele investiției instanței de trimitere, ceea ce presupune că problema de drept cu a cărei dezlegare de principiu instanța supremă este investită trebuie să fie direct incidentă pentru soluționarea cauzei cu care instanța de trimitere este sesizată.

54. În acest context, decizia instanței supreme pronunțată în această procedură trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate trebuie să o aibă în cadrul soluționării litigiului.

55. Or, pe de o parte, reclamantii au renunțat la judecată, astfel încât, în măsura în care instanța de fond ar lua act de această renunțare, dezlegarea nu ar mai servi soluționării cauzei. Pe de altă parte, chiar în lipsa acestei manifestări de voință în sensul renunțării la judecată, prin cererea de chemare în judecată reclamantii nu au solicitat instanței investite analiza legalității actului, modificarea actului sau anularea acestuia, nici sub aspectul stabilirii salariilor de încadrare, nici sub aspect discriminatoriu.

56. În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că această cerință legală presupune ca problema de drept să fie esențială, direct incidentă în soluționarea cauzei și raportată la limitele investiției instanței de trimitere (Decizia nr. 36 din 4 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 24 iunie 2020; Decizia nr. 81 din 5 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2023).

57. Cu alte cuvinte, hotărârea prealabilă trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra soluției ce urmează a fi pronunțată de către instanța de trimitere, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate trebuie să o aibă în cadrul soluționării litigiului, ceea ce presupune ca problema de drept ce face obiectul sesizării să fie direct incidentă pentru soluționarea cauzei (Decizia nr. 6 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 1 aprilie 2021; Decizia nr. 73 din 11 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1123 din 25 noiembrie 2021; Decizia nr. 62 din 17 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1173 din 7 decembrie 2022; Decizia nr. 49 din 18 septembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1005 din 6 noiembrie 2023; Decizia nr. 8 din 19 februarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 14 martie 2024; Decizia nr. 10 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 17 aprilie 2024).

58. În acest context, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis că nu este îndeplinită condiția în discuție atunci când procedura hotărârii prealabile a fost declanșată pentru a se răspunde unei probleme de drept ipotetice, chiar dacă ar avea legătură cu materia litigioasă (Decizia nr. 63 din 2 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 6 noiembrie 2023), ori atunci când starea de fapt proprie cauzei nu se încadrează în ipoteza normei legale a cărei interpretare se solicită (Decizia

nr. 7 din 30 ianuarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 23 februarie 2023).

59. Ca atare, spre deosebire de recursul în interesul legii, pe calea căruia se rezolvă o problemă de drept controversată, într-o manieră abstractă și generală, în cazul hotărârii prealabile, dezlegarea unei chestiuni de drept este una punctuală, adecvată

circumstanțelor speței (Decizia nr. 46 din 19 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1021 din 20 octombrie 2022).

60. În consecință, nefiind îndeplinite, în mod cumulativ, toate condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea va fi respinsă, ca inadmisibilă.

61. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.904/99/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„dacă salariul brut lunar în plată pentru funcționarii publici din raza teritorială a Curții de Apel Galați, cu includerea suplimentelor salariale reprezentate de suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare, se majorează cu 25% începând cu 1.01.2018, conform art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare [respectiv nu este supus plafonării prevăzute de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017], astfel cum s-a dispus prin Decizia nr. 133 din 25 aprilie 2023 a președintelui Curții de Apel Galați?”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 noiembrie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

